

ACTIVITĂȚEA ORGANIZAȚIEI JUDEȚENE TIMIȘ-TORONTAL A P.C.R. ÎN PERIOADA 1944 — 1946

În timpul regimului comunist, istoriografiei românești nu i s-a permis să analizeze obiectiv perioada 1944—1946, ce marchează începutul ascensiunii P.C.R. în viața politică românească.

Din decembrie 1989, istoricii români au șansa de a reda perioada evidențiată mai sus în spiritul adevărului istoric.

În studiul de față ne propunem să analizăm activitatea organizației județene Timiș-Torontal a P.C.R. din anii 1944—1946. În acest scop am consultat arhiva organizației din perioada respectivă, arhivă aflată la Filiala Arhivelor Statului din Timișoara.

Împărțirea sferelor de influență între marile puteri a permis ascensiunea comunismului în România și, implicit, sovietizarea țării. În acest sens, Moscova a elaborat planuri minuțios pregătite¹.

La fel ca în întreaga țară, și în județul Timiș-Torontal influența comuniștilor a fost nesemnificativă la 23 August 1944. Astfel, organizația cuprindea doar 38 de membri². Până la sfârșitul anului 1944, numărul comuniștilor a înregistrat o creștere nesemnificativă. În februarie 1945 existau 440 de membri, 353 în Timișoara și 87 în județ³.

O creștere mai evidentă a fost înregistrată în cursul anului 1945, la sfârșitul căruia în județ existau 12 065 de comuniști.

În continuare ne vom referi la evoluția numerică a organizației în anul 1946. Vom studia această evoluție și din punctul de vedere al etniei membrilor de partid. În aprilie 1946, în localitatea Deta din plasa cu același nume existau 109 membri din care 62 maghiari și 28 români, în Denta 60 de membri din care 50 sârbi, în Dejan 90 de membri din care 54 maghiari și 35 sârbi, în Rovinița-Mare 35 de membri din care 33 maghiari, în Opațița 11 membri, toți români, în Soca 164 membri, toți sârbi, în Folia 11 membri (români) în Moravița 69 de membri (români)⁴. În plasa Sănnicolaul Mare, în octombrie 1946 existau în localitatea Teremia Mică 6 comuniști, în Nerău 24, în Cenad 308, în Sănnicolaul Mare 424, iar în Saravale 62 de comuniști⁵. În plasa Vinga, în aceeași perioadă se înregistrează 5 membri la Barateaz, 53 în Carani, nici un membru în Colonia Mică și în Calacea, 118 membri în Gelu, dintre care nici un român, 2 membri în Jadani, 199 membri în Mailat (toți maghiari), 31 de membri în Mănăștiur, din care un român, 2 membri la Murani și 202 membri în Vinga, dintre care 134 maghiari, 35 sârbi și 29 români⁶.

La sfârșitul anului 1946, în județ au fost înregistrați 19 710 membri de partid⁷.

Raportat la populația județului, numărul membrilor P.C.R. este destul de mic. Din punct de vedere etnic, organizația era alcătuită în mare parte din sârbi și maghiari. În privința comuniștilor sârbi, documentele evidențiază tendința lor de separatism („comuniști, dar comuniști sârbi”)⁸. În întreaga perioadă pe care o

analizăm, conducerea organizației județene a fost preocupată de atragerea elementului românesc, în special a țărănimii⁹.

În privința moralității membrilor de partid, documentele cercetate evidențiază că aceasta lăsa de dorit. În acest sens, un document întocmit de către Regionala de partid evidenția că în interiorul partidului exista un „mahalagism nesănătos”¹⁰. Conflicte în interiorul partidului au fost semnalate și la nivelul organizației Săcălaz¹¹ sau al plasei Buziaș¹². În același timp, comuniștii care ocupau funcții de răspundere comiteau numeroase abuzuri (afaceri, ilegalități în aplicarea reformei agrare, scandaluri, beții): în Dudeștii Noi¹³, Ictar¹⁴, Stamora-Moravița¹⁵, Giulvăz¹⁶ etc. Rapoartele întocmite în majoritatea plaselor județului evidențiază frecvența destul de slabă la ședințe a membrilor de partid, invocându-se drept scuză — pentru perioada primăvară-toamnă — necesitatea participării acestora la muncile agricole, la care se adăuga și insuficienta pregătire din punct de vedere ideologic¹⁷.

Având această structură, P.C.R. s-a angajat încă din 1944 în lupta pentru cucerirea puterii politice. Așa cum se știe, după 23 August 1944, în fruntea partidului s-a aflat grupul moscovit, situație resimțită și la nivelul organizației comuniste din Timiș-Torontal. Astfel, în analiza evenimentelor politico-militare ce au avut loc începând cu ziua de 23 August 1944 în România, se evidenția că rolul principal l-au deținut Armata Roșie și P.C.R., că românii reprezintă un popor învins, care nu merită privilegiile ce i s-au acordat în cadrul Convenției de Armistițiu¹⁸.

În lupta pentru preluarea puterii politice, P.C.R. s-a aliat cu celelalte formațiuni politice de stânga. Această alianță a fost însă departe de a fi ideală, așa cum reiese din datele istoriografiei românești de până acum. Defecțiuni în colaborarea stângii românești sunt numeroase. Ele evidențiază, de fapt, tendința de subordonare de către P.C.R. a aliaților săi politici. Astfel, un raport întocmit de către conducerea județeană a Uniunii Patrioților evidenția faptul că liderii acesteia erau înlocuiți direct de către comuniști, iar membrii de rând ai formațiunii amintite mai sus erau arestați fără înștiințarea liderilor respectivi¹⁹. Relații tensionate au existat și între comuniști și social-democrați. Liderul organizației județene Timiș-Torontal, Leontin Sălăjan, i-a etichetat pe social-democrați drept „trădători”.

Un alt lider local cerea ca social-democrații numiți în posturile de răspundere să fie supravegheați de către comuniști²⁰. Relațiile dintre cele două formațiuni politice au fost rupte la sfârșitul anului 1944 din cauza refuzului social-democraților de a participa la răsturnarea prin forță a prefectului județului, acestea fiind reluate doar la intervenția liderilor celor două partide de la București²¹. În cursul anului 1945, P.C.R. a continuat acțiunea de subminare a P.S.D. Astfel, în ajunul congresului extraordinar al P.S.D. din martie 1946, congres ce urma să hotărască strategia partidului pentru alegerile din noiembrie 1946, un document al Regionalei P.C.R. BANAT evidenția că la reuniunea respectivă trebuie să „meargă oameni care vor să conlucreze și să mențină unitatea clasei muncitoare și atunci vom reuși să aducem P.S.D.-ul la alegeri alături de noi”²². După cum se știe, planul comuniștilor a reușit, social-democrația românească scindându-se în urma congresului, pentru ca ulterior să dispară complet de pe scena politică românească.

O preocupare majoră au constituit-o și sindicatele. În această perioadă, P.C.R. nu a reușit să dețină controlul definitiv asupra acestei organizații. Astfel, la 17 noiembrie 1944, conducerea județeană P.C.R. evidenția că sindicatele „nu sunt politicește mature, au un caracter vechi social-democratic”. Se mai arăta că la nivelul întregii țări, din 600 000 de sindicaliști, doar 30 000 erau membri de partid²³. O situație asemănătoare este întâlnită și în zona pe care o cercetăm. Astfel, la Buziaș, în septembrie 1946, la Fabrica de acid carbonic, din 96 de sindicaliști, doar doi sunt comuniști, iar la U.D.R. Sinersig, din 128 sindicaliști, 58 erau co-

muniști²⁴. În localitatea Deta, în noiembrie 1946, din 456 salariați organizați în sindicate, 9 erau membri de partid²⁵. O dată cu instaurarea guvernului Groza, sindicalistii au fost folosiți de către comuniști în lupta politică, fiind amenințați cu șomajul în cazul în care ar fi refuzat să iasă în stradă²⁶.

Tactica adoptată de către P.C.R. în competiția pentru putere cu partidele din opoziție a fost dură, cel mai periculos adversar fiind socotit P.N.Ț. Liderul acestuia era etichetat de către un document al Regionalei Banat din anul 1945 drept „dușmanul cel mai principal”²⁷. Toți cei care nu împărtășeau ideile comuniste erau etichetați drept „reacționari, fasciști”²⁸.

În același timp a fost pregătită o amplă epurare administrativă în vederea îndepărtării autorităților ce nu împărtășeau vederi de stânga²⁹. Astfel, în localitatea Moșnița se cerea epurarea învățătorului care refuzase să participe la înființarea organizației Tineretului Progresist³⁰, iar în localitatea Sâmpetru, populația sârbă cerea înlocuirea șefului de post de jandarmi, pe motiv că era antidemocrat³¹. Cereri pentru înlocuirea altor autorități de stat s-au formulat și în localitățile Besenova Veche³², Urseni³³, Clopodia³⁴, Ghilad³⁵, Teremia Mare³⁶, Periam³⁷ etc. Astfel de cereri au și fost soluționate, în perioada amintită mai sus având loc numeroase epurări³⁸. Organizația de partid din Liebling a cerut adoptarea unei măsuri radicale împotriva celor care se opuneau stângii — expulzarea tuturor reacționariilor din comună³⁹. O atenție deosebită a fost acordată tineretului, în special celui studios și corpului de ofițeri. O serie de rapoarte întocmite în acești ani evidențiază clar că tineretul studios era net anticomunist⁴⁰. În 1946, o echipă comunistă de șoc a arestat la Timișoara doi studenți mediciști ce au strigat „Trăiască Iuliu Maniu”; „Jos P.C.R.”⁴¹.

În privința armatei române, încă din 1944, un document al Regionalei P.C.R. o eticheta ca fiind net antisovietică⁴². Atitudinea antisovietică a corpului de ofițeri români nu a cunoscut modificări în anii următori. Astfel, un document al Comitetului județean P.C.R. Timiș-Torontal evidențiază în 1946 atitudinea neprietenoasă a ofițerilor români față de cei sovietici cu prilejul diferitelor ceremonii oficiale⁴³. În același an, majoritatea ofițerilor își exprimau convingerea că U.R.S.S. are tendințe imperialiste⁴⁴. Influența P.C.R. s-a dovedit nesemnificativă și în rândurile corpului ofițeresc din Timiș-Torontal. Astfel, la 30 martie 1946 se specifica faptul că doar, 20—25% din ofițeri erau hotărâți să sprijine guvernul Groza⁴⁵. La aceeași dată, la Timișoara erau înregistrați 27 ofițeri membri de partid, 26 subofițeri și 15 soldați⁴⁶.

Starea de spirit a elevilor liceului militar „Mihai Viteazul” din Timișoara era considerată profund reacționară⁴⁷. În fața acestei situații, s-au adoptat măsuri extreme, care au fost intensificate în preajma alegerilor. Astfel s-au întocmit tabele cu ofițeri reacționari⁴⁸, s-au înființat comisii de propagandă care au fost însă rău primite⁴⁹. A început un amplu proces de epurare a ofițerilor⁵⁰, operându-se chiar și arestări în rândurile acestora⁵¹. Chiar și după aceste epurări, P.C.R. și-a menținut neîncrederea în ofițerii cu funcții de comandă. Astfel, un document evidențiază că era necesară verificarea continuă a comandanților de unități, precum și a ofițerilor tineri⁵². vederea alegerilor, membrii comisiilor electorale din centrele unde votau militarii în erau în proporție de 90% comuniști⁵³.

Situația nu era mai bună nici în Ministerul de Interne, după cum reiese dintr-un raport care evidențiază că „atmosfera din chestura Poliției Municipiului Timișoara lasă foarte mult de dorit, cea mai mare parte din personal este contra actualului regim”⁵⁴. Aceeași situație se întâlnea și în cazul jandarmilor din mediul rural⁵⁵, în rândurile cărora s-au efectuat epurări⁵⁶ și chiar arestări. Astfel, la 16 octombrie 1946, la Spitalul Militar din Timișoara au fost arestați doi subofițeri de jandarmi datorită apartenenței lor la P.N.Ț⁵⁷. A fost pus sub supraveghere însuși comandantul Legiunii

de jandarmi Timiș-Torontal, fiind acuzat de anticomunism și de atitudine dușmănoasă față de U.R.S.S.⁵⁸.

Tensiunea politică s-a intensificat în preajma alegerilor. În vederea anihilării opoziției au fost înființate echipe de șoc cu misiunea de a rupe afișele electorale și de a împiedica adunările electorale ale acesteia. În Timișoara, în aprilie 1946 existau 11 echipe de șoc⁵⁹, asemenea formați întâlnindu-se și în alte zone ale județului⁶⁰. Pe tot parcursul campaniei electorale, acestea și-au îndeplinit obiectivele. Astfel au fost rupte afișele anticomuniste (plasele Vinga⁶¹, Giroc⁶², plasa Recaş⁶³ etc.), iar adunările electorale ale opoziției au fost împiedicate⁶⁴. (Timișoara etc.).

În schimb, dacă reprezentanții opoziției rupeau însemnele electorale ale stângii, ei erau deferiți justiției. Astfel, în comuna Gătaia, un locuitor a fost arestat și acționat în justiție deoarece fusese surprins distrugând afișe electorale cu însemnele B.P.D.⁶⁵ Cazuri similare s-au înregistrat și în alte zone ale județului.

O altă măsură luată împotriva opoziției a constat în excluderea de pe listele electorale a multora dintre membrii acesteia. Ei au fost etichetați drept „fasciști“, „legionari“, „reacționari“, fiind astfel privați de dreptul la vot⁶⁶.

În pofida acestor măsuri dure, ilegale, P. C. R. n-a reușit să-și adjudece majoritatea voturilor în ziua de 19 noiembrie 1946. Acte de violență au avut loc și în acea zi. Astfel, rapoartele întocmite de către organizația P.C.R. din plasa Deta subliniază că în ziua alegerilor s-a recurs la orice mijloc pentru a se împiedica reacțiunea de a se prezenta la vot (a fost arestat și un student manist⁶⁷.) În aceeași plasă, telefoanele s-au aflat sub controlul comuniștilor⁶⁸, aspect întâlnit și în alte plase din județ⁶⁹.

Falsificarea rezultatelor alegerilor de către P.C.R. rezultă clar dintr-o serie de documente. Astfel, se evidențiază că în localitatea Chișoda „sub diferite pretexte am reușit să anulăm 130 de voturi, sigure date reacțiunii“⁷⁰. În localitatea Becicherecul Mic se menționa că stânga obținuse un procentaj de 90% datorită vigilenței delegaților B.P.D.⁷¹. Rapoartele privitoare la desfășurarea alegerilor din localitățile Utvin, Sânmihaiul-Român⁷², Beracsăul-Mare, Săcălaz, Moșnița-Nouă⁷³, precum și din multe localități din plasa Deta⁷⁴ subliniau că, deși opoziția se dovedise puternică, alegerile au fost câștigate de stânga. În localitatea Parța s-a recunoscut eșecul comuniștilor în alegeri. Vinovați au fost socotiți notarul, jandarmii și intelectualii satului, etichetați drept reacționari⁷⁵.

Falsificarea alegerilor este pusă în evidență și de un document elaborat în plasa Sânnicolaul-Mare, unde se subliniază că, fără instrucțiunile trimise de la centru, alegerile riscuau să fie pierdute. A fost considerat un aspect negativ transmiterea unor instrucțiuni foarte importante celorlalte formațiuni din B.P.D.⁷⁶.

Prin câștigarea alegerilor parlamentare din 1946, P.C.R. a făcut un pas important în direcția cuceririi puterii politice depline. Dar locuitorii din Timiș-Torontal au continuat să fie rezervați față de ideile comuniste. Astfel, rapoartele întocmite de către organizațiile comuniste din localitățile Ictar, Iosifalău, Paniova, Licareț⁷⁷, Sânmihaiul-German⁷⁸, Voiteg⁷⁹ evidențiază că și după alegeri, opoziția era puternică, comuniștii fiind rău priviți. Un raport întocmit în 7 decembrie 1946 de către organizația P.C.R. din Stamora-Moravița arată că în sectorul respectiv reacțiunea era mai puternică decât P.C.R., din această cauză nefiind indicate alegeri locale. În continuare se preciza că „notabilitățile locale să fie numite din oficiu“⁸⁰.

Pe plan economic, organizația județeană P.C.R. Timiș-Torontal urmărea -- în perioada pe care o analizăm -- trecerea de la producția de război la cea de pace -- refacerea întreprinderilor și a căilor de comunicații distruse de război⁸¹, introducerea muncii în acord și a primei de producție, creșterea numărului economatelor

în întreprinderi, construirea unei linii de tramvai pe o distanță de 5 km în Timișoara, electrificarea comunelor marginase ale orașului Timișoara, punerea în funcțiune a două hidrocentrale în județul Timiș-Torontal⁸². În agricultură se avea în vedere înfăptuirea grabnică a reformei agrare⁸³. Dar adevăratele obiective pe care le-au urmărit comuniștii în domeniul economic au fost ocolite cu grijă. Astfel, a fost combătută cu înverșunare ideea de colhoz în mediul rural, idee ce a înspăimântat lumea satului bănățean (de exemplu, plasa Recaş⁸⁴, Satchinez⁸⁵, plasa Chizătău⁸⁶ etc.). Se avea în vedere, de asemenea, ca pământurile bisericilor să nu fie expropriate, deoarece „populația românească păstrează încă puternice rămășițe religioase”⁸⁷. În același timp se urmărea ca, prin încheierea reformei agrare, P.C.R. să câștige un important monopol politic în preajma alegerilor.

Pe plan industrial, P.C.R. era conștient că încă nu beneficia de cadre de conducere capabile din punct de vedere profesional. De aceea se urmărea atragerea în continuare a industriașilor, combătându-se în acest sens ideea „naționalizării”⁸⁸.

În concluzie, viața politică românească a fost deosebit de agitată în perioada 1944—1946. Susținut de o putere străină, care își permitea să intervină oricând în treburile interne românești, P.C.R., nesemnificativ din punct de vedere numeric, s-a antrenat în lupta pentru cucerirea puterii politice întrebuițând metode brutale, incompatibile cu o societate democratică. Astfel de metode s-au folosit și în județul Timiș-Torontal, zonă cu specific agrar, unde populația rurală era înzestrată cu un deosebit simț al proprietății. Ideile marxiste nu au pătruns în rândul populației române și șvabe din regiune, fiind incompatibile cu tradițiile poporului român. Acestea au avut o audiență mai mare la populația de origine etnică maghiară și în special sârbă din județ. Toate aceste concluzii confirmă încă o dată că poporul român a respins comunismul, regim ce i-a fost impus cu forța din afară.

VASILE RĂMNEANȚU

Muzeul Banatului Timișoara,
1900, Piața Hunlade 1,
ROMÂNIA

NOTE

¹ Gheorghe Buzatu, *România în arhivele Americii*, Editura Mldova, 1992, p. XII—XVI.

² F.A.S. Timiș, *Fond Comitetul regional Banat*, d. 1/1944, f. 52.

³ *Ibidem*, d. 1/1945, f. 87.

⁴ *Ibidem*, *Fond Comitetul județean P.C.R. Timiș-Torontal*, d. 83/1946, f. 2.

⁵ *Ibidem*, d. 92/1946.

⁶ *Ibidem*, d. 93/1946, f. 71.

⁷ *Ibidem*, *Fond Comitetul regional P.C.R. Banat*, d. 26/1945, f. 10.

⁸ *Ibidem*, d. 1/1945, f. 93.

⁹ *Ibidem*, f. 14.

¹⁰ *Ibidem*, f. 191.

¹¹ *Ibidem*, *fond Comitetul județean P.C.R. Timiș-Torontal*, d. 79/1946, f. 26.

¹² *Ibidem*, d. 78/1946, f. 12.

¹³ *Ibidem*, d. 79/1946, f. 28.

¹⁴ *Ibidem*, d. 81/1946, f. 46.

¹⁵ *Ibidem*, d. 82/1946, f. 234.

¹⁶ *Ibidem*, d. 87/1946, f. 96.

¹⁷ *Ibidem*, d. 80/1946, f. 1.

¹⁸ *Ibidem*, *fond Comitetul regional PCR Banat*, d. 1/1945, f. 103.

¹⁹ *Ibidem*, f. 79.

- ²⁰ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 60.
- ²¹ *Ibidem*, f. 52.
- ²² *Ibidem*, d. 1/1945, f. 191.
- ²³ *Ibidem*, d. 1/1944, f. 49.
- ²⁴ *Ibidem*, fond Comitetul județean P.C.R. Timiș-Torontal, d. 78/1946, f. 41.
- ²⁵ *Ibidem*, d. 83/1946, f. 2.
- ²⁶ *Ibidem*, d. 72/1945, f. 107.
- ²⁷ *Ibidem*, fond Regionala P.C.R. Banat, d. 1/1945, f. 191.
- ²⁸ *Ibidem*, fond Comitetul județean P.C.R. Timiș-Torontal, d. 80/1946, f. 1.
- ²⁹ *Ibidem*, fond Regionala P.C.R. Banat, d. 1/1944, f. 5.
- ³⁰ *Ibidem*, fond Comitetul județean P.C.R. Timiș-Torontal, d. 36/1946, f. 7.
- ³¹ *Ibidem*, d. 36/1946, f. 25.
- ³² *Ibidem*, d. 76/1945, f. 70.
- ³³ *Ibidem*, d. 79/1946, f. 21.
- ³⁴ *Ibidem*, d. 85/1946, f. 45.
- ³⁵ *Ibidem*, d. 80/1946, f. 29.
- ³⁶ *Ibidem*, d. 76/1945, f. 23.
- ³⁷ *Ibidem*, d. 75/1945, f. 4.
- ³⁸ *Ibidem*, f. 6.
- ³⁹ *Ibidem*, d. 80/1946, f. 1.
- ⁴⁰ *Ibidem*, d. 76/1946, f. 71.
- ⁴¹ *Ibidem*, d. 36/1946, f. 13.
- ⁴² *Ibidem*, fond Regionala P.C.R. Banat, d. 1/1944, f. 5.
- ⁴³ *Ibidem*, d. 33/1946, f. 54.
- ⁴⁴ *Ibidem*, f. 2.
- ⁴⁵ *Ibidem*.
- ⁴⁶ *Ibidem*, f. 8.
- ⁴⁷ *Ibidem*, f. 10.
- ⁴⁸ *Ibidem*, f. 35.
- ⁴⁹ *Ibidem*, f. 10.
- ⁵⁰ *Ibidem*, f. 26.
- ⁵¹ *Ibidem*, f. 18.
- ⁵² *Ibidem*, f. 26.
- ⁵³ *Ibidem*, f. 18.
- ⁵⁴ *Ibidem*, d. 36/1946, f. 16.
- ⁵⁵ *Ibidem*, d. 33/1946, f. 38.
- ⁵⁶ *Ibidem*.
- ⁵⁷ *Ibidem*, f. 49.
- ⁵⁸ *Ibidem*.
- ⁵⁹ *Ibidem*, d. 19/1946, f. 29.
- ⁶⁰ *Ibidem*, d. 82/46, f. 235.
- ⁶¹ *Ibidem*, d. 93/1946, f. 22.
- ⁶² *Ibidem*, d. 79/1946, f. 45.
- ⁶³ *Ibidem*, d. 88/1946, f. 49.
- ⁶⁴ *Ibidem*, d. 19/46, f. 30.
- ⁶⁵ *Ibidem*, d. 85/146, f. 48.
- ⁶⁶ *Ibidem*, d. 79/1946, f. 14.
- ⁶⁷ *Ibidem*, d. 82/1946, f. 81.
- ⁶⁸ *Ibidem*, f. 234.
- ⁶⁹ *Ibidem*.
- ⁷⁰ *Ibidem*, d. 79/1946, f. 64.
- ⁷¹ *Ibidem*.
- ⁷² *Ibidem*, f. 47.
- ⁷³ *Ibidem*, f. 45.
- ⁷⁴ *Ibidem*, d. 82/1946, f. 223.
- ⁷⁵ *Ibidem*, d. 79/1946, f. 107.
- ⁷⁶ *Ibidem*, d. 92/1946, f. 32.
- ⁷⁷ *Ibidem*, d. 81/1946, f. 46.
- ⁷⁸ *Ibidem*, d. 79/1946, f. 47.
- ⁷⁹ *Ibidem*, d. 82/1946 f. 242.
- ⁸⁰ *Ibidem*, f. 252.
- ⁸¹ *Ibidem*, fond Regionala P.C.R. Banat, d. 1/1945, f. 2.

⁸³ *Ibidem*, f. 44.

⁸³ *Ibidem*, f. 103.

⁸⁴ *Ibidem*, fond *Comitet judeţean P.C.R. Timiş-Torontal*, d. 88/1946, f. 47.

⁸⁵ *Ibidem*, d. 77, 1945, f. 7.

⁸⁶ *Ibidem*, d. 81/1946, f. 30.

⁸⁷ *Ibidem*, fond *Regionala P.C.R. Banat*, d. 1/1945, f. 103.

⁸⁸ *Ibidem*, f. 103.

THE ACTIVITY OF ROMANIAN COMMUNIST PARTY ORGANISATION FROM TIMIŞ-TORONTAL COUNTY BETWEEN 1944-1946

Summary

The divisions of the „influence spheres“ between the great powers placed Romania under the Soviet influence. These arrangements imposed, after August 23th 1944, on the Romanian political stage, a minor party: the Romanian Communist Party. With just a few members — most of them belonged to minorities — the party had the support of the Red Army, that had occupied Romania. Through a hard strategy, the Communist Party monopolised the political power; used a violent language against political opponents, arrested them, forbade the meetings of the opponent parties, eliminated the administrative staff and the anticommunist officers, falsified the election. In this way, a political system that hadn't the Romanian people support, set up.